

maal, der af et Udvalg ønskes stillet til Administrationen. Jeg har været Formand for Udvalg saavel i Folketinget som i Landstinget, og jeg tror at turde udtale baade for Folketingets og for Landstingets Vedkommende, at det er Udvalgene, der ganske suverænt former de Spørgsmaal, de ønsker at stille, og ingen Sinde — ligeegyldigt, hvad for et Ministerium, man har, enten det er udgaaet af et til Udvalgsflertallet hørende Parti eller et andet Parti — overlader Udvalget dette til Ministeren. Det er en Praksis, som altid har været fulgt, og det er den samme Praksis, som Finansudvalget her har fulgt. Naar Finansudvalget ønsker Oplysninger, former det sine Spørgsmaal saaledes, som det mener mest praktisk for at faa de Oplysninger, Udvalget ønsker. Det kan man ikke være sikker paa at faa, naar man overlader det til Ministeren. Man handler ikke saaledes i den Hensigt at skyde Ministeren til Side, og Ministeren har jo Lov til, naar Spørgsmaalene er stillet til Ministeriet, og Svarene kommer fra de Embedsmænd, der har afgivet dem, da at give disse Svar sin Paategning og at møde i Udvalget og paatale visse Meddelelser, han ikke synes er rigtige. Men med Hensyn til Formen for Spørgsmaalene er Rigsdagen og dens Udvalg ganske suveræne, og denne Praksis, tror jeg, man bør opretholde.

Til det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen), der mener, at det at spørge Administrationens forskellige ansvarlige Chefer er en ny Praksis, man er kommet ind paa, vil jeg sige, at jeg tror ikke, at denne det ærede Medlems Opfattelse stemmer med Virkeligheden, og jeg er vidende om, at der i indeværende Rigsdagssamling uden Protest fra vedkommende Ministers Side fra et Udvalg her i Landstinget endog er stillet Spørgsmaal til Samfundsmedlemmer, som i Øjeblikket ikke har nogen som helst ansvarlig Stilling. Disse Spørgsmaal er, som sagt, uden Protest passeret den paagældende Minister, i dette Tilfælde den højtærede Justitsminister, og Svarene er ogsaa tilgaaet Landstingets Udvalg. Jeg tror derfor, at man skal være lidt varsom med i dette Tilfælde at ville skabe en Situation, der ikke er i Overensstemmelse med tidligere Praksis. Jeg tror, det ærede Medlem i sidste Instans kommer til at indrømme, at det er Praksis, naar det ikke generer den paagældende Minister, at Spørgsmaalene føres videre ud, ikke blot til vedkommende Administrationschefer, men ogsaa til Personer, som ikke har nogen som helst, hvad skal jeg kalde det, ansvarlig Stilling.

Martin Olsen: Det ærede Medlem forfægtede med stor Dygtighed den Stilling, som Flertallet i Finansudvalget har indtaget, men det forekommer mig, at den Overbevisningens Styrke, der laa i dette Forsvar, staar i omvendt Forhold til Dygtigheden. Det er ikke rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at det er almindeligt at stille Spørgsmaal paa den Maade. I Almindelighed stiller man Spørgsmaalene til Ministeren og henstiller til ham at henvende sig til de paagældende, og man lader Ministeren have Ansvaret for de Besvarelser, der kommer. Det ærede Medlem fremhævede saa smukt, at Udvalgene skal være suveræne. Det har ingen bestridt. Selvfølgelig har man Lov til at spørge om, hvad det skal være; en anden Sag er, om det er passende, om man er taktløs og i et Udvalg spørger om noget, som man i Grunden ikke burde spørge om. Det, det her drejer sig om, er, om det er rigtigt. Det ærede Medlem sagde, at der ogsaa ved andre Lejligheder var stillet Spørgsmaal — det drejer sig vel om en Undersøgelse, en Enquete — til Folk, som stod udenfor Administrationen, hvis de paagældende beskæftigede sig med noget, der vedrører Statens Forhold, og man ikke kunde faa de fornødne Oplysninger uden at spørge dem. Men det kommer heller ikke denne Sag ved. Her er der Tale om, at man har opfordret den højtærede Minister til at sende Spørgsmaal ud, der direkte var formet af Udvalget — det ærede Medlem mente naturligvis dets Flertal — paa en saadan Maade, som man fandt mest praktisk.

Gunnar Fog-Petersen: Det ærede Medlem for 3die Kreds (Mægaard) sagde, at man fra et Udvalgs Side havde henvendt sig til Mænd, der ikke en Gang var Embedsmænd, end ikke længere sad i den Kommission, de tidligere havde været Medlemmer af. Jeg tænker, det ærede Medlem her tænker paa tidligere Medlemmer af Straffelovskommissionen og en Henvendelse fra et bestemt Udvalg; men det synes mig saa langt fra at svække mine Udtalelser før, at det snarere kan bruges som et Argument for Styrken af mine Betragtninger. Selvfølgelig kan et Udvalg henvende Spørgsmaal til en hvilken som helst Borger i Landet, til Organisationer o. s. v., og de svarer saa paa deres eget Ansvar; men jeg talte om Embedsmænd, og deres Ansvar falder overfor Rigsdagen paa den ansvarlige Minister. En Minister har ikke noget Ansvar for forhenværende Medlemmer af en Kommission eller for de samvirkende Landbo-